

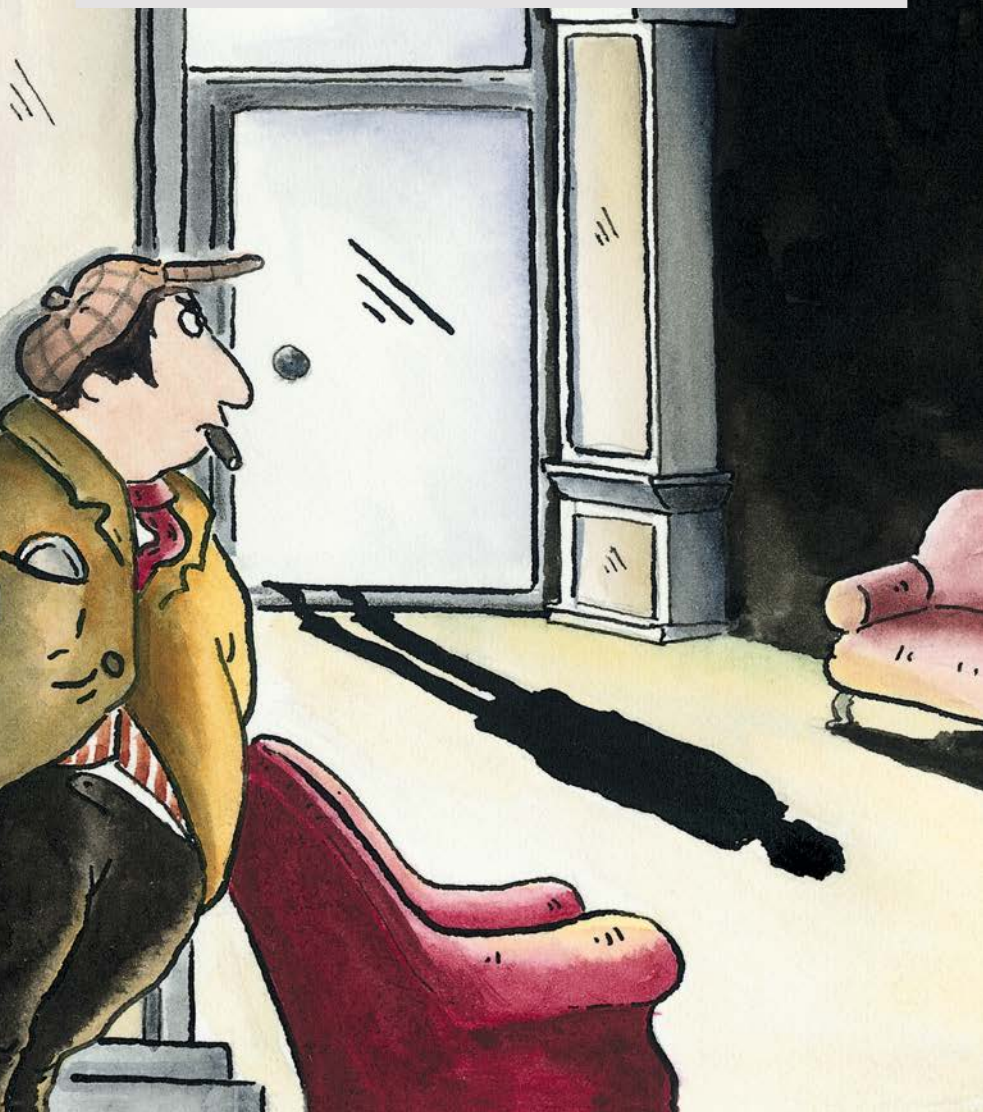
el mussol

detectiu

Wolfgang Ecke / Ute Krause

Misteri a l'Hotel Ambassador

El cuiner que ballava

En Balduí Ullviu portava posat el seu gran davantal blanc de cuina i saltironejava fent la ballaruga entre els fogons i la taula mentre anava cantussejant i xiulant.

Un, dos i txa-txa-txa...

Estava d'un humor excel·lent, en bona part gràcies a la recepta que havia aconseguit que li expliqués la vella senyora Elisenda de Montagut.

«Raviolis farcits a l'estil espanyol», es deia la recepta, i feia cara de ser una autèntica delícia per al paladar.

—Una ce-ce-cebeta menudeta, txa-txa-txa —cantava mentre treia la cebeta que volia del cistell on guardava les verdures.

Mentre la pelava i després la tallava a daus petits, unes quantes llàgrimes li van lliscar per les galtes molsudes.

—Em fa plorar, txa-txa-txa... —somicava—. Un pessic de pebre negre i... On diantres dec haver entaforat les tàperes...?

Va giravoltar sobre les puntes dels peus, va descobrir les tàperes i s'hi va acostar mentre anava fent la ballaruga.

—Són aquí i no s'han dignat a avisar-me... Una tàpera, una altra tàpera, una altra tàpera, una altra tàpera, cinc, sis, i ja n'hi ha prou, txa-txa-txa.

Un rajolí de vi negre... Òndia, hi, hi, hi, hi, Baldi, això no era cap rajolí, això era un brollador dels grossos... I ara cal pastar-ho una miqueta...

En Balduí Ullviu va començar a pastar amb molt de compte la barreja de massa i condiments. De tant en tant interrompia la feina i ficava el nas dins del bol.

–Hmhmhmhmhmhmhm, quina flaire tan bona que fa, txa-txa-txa...

De sobte es va redreçar, espantat, i va exclamar:

–Per cent mil diantres, si m'havia oblidat completament de la sal!

Anava afegint sal, pastava, olorava, pastava, olorava...

Un primer tastet tímid...

I llavors...

Rrrriiiiiinnngggg! El timbre de la porta.

–Txa-txa-txa, ostres, noi, ja ni tan sols es pot cuinar tranquil!